

The WONDERFUL WIZARD of OZ and Glinda of Oz

พิมพ์ครั้งที่ 2

พอมดพิทวงแห่งออซ

แอล แฟรงก์ บอม : เขียน ปวีณา ชุณิศาสตร์ : แปล

The WIZARD of OZ and Glinda of Oz

พอมดพิศวองแห่งออซ

แอล. แฟรงก์ บอม : เขียน ปวีณา ชุณศาสตร์ : แปล

**The Wonderful Wizard of Oz
& Glinda of Oz**

**พ่อมด
พิศวงแห่งออซ**

Lyman Frank Baum

พ่อมดพิศววงแห่งออซ

The Wonderful Wizard of Oz & Glinda of Oz

แอล. แฟรงก์ บอม : เขียน ปวีณา ชุณศาสตร์ : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์แอร์โรว์

เลขที่ 1 ซอยกำแพงเพชร 6 ซ.5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ.2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 02-573-6584 , 065-403-7466 โทรสาร 02-573-6585

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

www.arrowmultimedia.co.th

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่
ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

บอม,—แอล แฟรงก์.

พ่อมดพิศววงแห่งออซ—กรุงเทพฯ : แอร์โรว์, 2566.

352 หน้า.

1. วรรณกรรมแปล I. ปวีณา ชุณศาสตร์, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-359-7

บรรณาธิการ : นิคม ขาวเรือ

กองบรรณาธิการ : ชมพูนุช ขอดคำ, ชญานี ขุนพิลึก ฝ่ายขาย : ณลิณพรรณ เผ่าพันธุ์ขาว

ศิลปกรรม : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์ ผู้จัดการทั่วไป : เตือนนภา สุรามิตร

พิสูจน์อักษร : วลัยกร เต็มจันทร์, ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางทราย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางทราย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-449-9561-3

www.naiin.com

พิมพ์ที่ : บริษัท ออฟเซ็ทพลัส จำกัด

95/39 หมู่ 8 ถ.สุขสวัสดิ์ ต.ในคลองบางปลากด อ.พระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ 10290

โทรศัพท์ 02-461-2161-4 โทรสาร 02-461-2165

ราคา 320 บาท

Lyman Frank Baum

ลีแมน แฟรงก์ บอม (Lyman Frank Baum 15 พฤษภาคม ค.ศ. 1856–6 พฤษภาคม ค.ศ. 1919) หรือ แอล. แฟรงก์ บอม (L. Frank Baum) เป็นนักเขียนชาวนิวยอร์กผู้ผลิตงานออกมาจำนวนมากมาย งานที่สร้างชื่อเสียงได้แก่ *The Wonderful Wizard of Oz & Glinda of Oz* (ค.ศ. 1900) อันถือได้ว่าเป็นวรรณกรรมเด็กระดับคลาสสิก

เขาเป็นบุตรชายของพ่อค้าน้ำมันผู้ร่ำรวยเจ้าของเครือข่ายโรงละครในวัยเด็กซึ่งได้รับการศึกษาที่บ้านจากครูส่วนตัว หลังจากต้องผจญระเบียบวินัยเข้มงวดที่เขาเกลียดในโรงเรียนทหาร บอมกลับหันไปทำงานหลายอย่างตามที่ใจชอบอย่างนักหนังสือพิมพ์ คนเลี้ยงไก่ นักแสดง ขายน้ำมัน เป็นต้น

เขาแต่งงาน มีบุตรชายสี่คน และในที่สุดก็ค้นพบพรสวรรค์ในการเขียนหนังสือสำหรับเด็กๆ ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย โดยใช้นามปากกาว่าลิลบ ชื่อหนังสือ *Wizard of Oz* เป็นเรื่องของโดโรธี เด็กสาวจากฟาร์มในแคนซัสเดินทางไปกับหมาชื่อโตโต้สู่ดินแดนมหัศจรรย์ แม้ว่าบอมจะลงทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้ด้วยตัวเอง แต่หนังสือกลับขายได้ถึง 90,000 เล่มภายในสองปีแรก เขาเขียนภาคต่ออีกสิบสามภาค (ที่ดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ก็มีหลายครั้งเช่นกัน) และเมื่อเขาเสียชีวิตด้วยโรคเส้นเลือดในสมองแตกขณะอาศัยอยู่ในฮอลลีวูด ค.ศ. 1919 นักเขียนหญิงรับจ้างก็เขียนโดยใช้ชื่อเขาต่อมาอีกยี่สิบเอ็ดภาค

The first part of the paper discusses the importance of the research and the objectives of the study. It highlights the need for a comprehensive understanding of the subject matter and the role of the researcher in this process. The second part of the paper presents the methodology used in the study, including the data collection methods and the analysis techniques. The third part of the paper discusses the results of the study and the conclusions drawn from the findings. The final part of the paper provides a summary of the key points and offers suggestions for future research.

The research was conducted in a systematic and rigorous manner, following the principles of scientific inquiry. The data was collected from a representative sample of the population, and the analysis was performed using advanced statistical techniques. The results of the study are presented in a clear and concise manner, allowing for a thorough understanding of the findings. The conclusions drawn from the study are based on the evidence presented and are supported by the data.

The study has several limitations, which are discussed in detail in the paper. These limitations include the sample size, the duration of the study, and the potential for bias. Despite these limitations, the study provides valuable insights into the subject matter and contributes to the existing body of knowledge. The findings of the study are discussed in the context of the current literature and are compared with the results of previous studies.

The paper concludes with a summary of the key points and offers suggestions for future research. It emphasizes the importance of continued research in this area and the need for a more comprehensive understanding of the subject matter. The paper also highlights the role of the researcher in this process and the importance of maintaining a high level of integrity and transparency throughout the study.

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่อง **พอมดพิศวงแห่งออซ**นี้ เป็นหนึ่งในวรรณกรรมอเมริกันที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด และได้รับการแปลในหลายภาษา จนได้รับการขนานนามว่าเป็นนิทานที่เป็นที่รักและดีที่สุดของอเมริกา

เนื้อเรื่องเล่าถึงการผจญภัยของโดโรธี เด็กหญิงตัวน้อยและโตโต้สุนัขตัวโปรดของเธอที่ถูกลมพายุหอบพัดจากเมืองแคนซัสไปยังดินแดนแสนมหัศจรรย์ที่มีชื่อว่าออซ โดโรธีกลัวว่าจะไม่ได้พบป้าเอ็มและลุงเฮนรี่อีก เธอจึงเดินทางไปหาพอมดออซเพื่อขอความช่วยเหลือ ในระหว่างการเดินทางนั้นโดโรธีได้พบกับหุ่นไล่กาผู้ไม่มีสมอง ชายตัดไม้ดีบุก และสิงโตขี้ขลาด ทั้งสี่ตกลงใจที่จะเป็นเพื่อนร่วมทางกันเพื่อออกเดินทางตามหาสิ่งที่หัวใจปรารถนา พวกเขาจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์การผจญภัยต่าง ๆ มากมาย ทั้งทุ่งดอกป๊อปปี้แสนอันตราย สัตว์ดุร้าย ลิงมีปีก แม่มดผู้ชั่วร้าย แม่มดผู้แสนดี

การเดินทางที่เต็มไปด้วยอุปสรรคอันตรายขัดขวางเอาไว้เช่นนี้แล้ว ทั้งสี่สหายจะได้พบกับออซผู้ยิ่งใหญ่หรือไม่ โดโรธีจะกลับบ้านด้วยวิธีไหน เรามาเอาใจช่วยและร่วมการผจญภัยที่น่าตื่นเต้นนี้กันเลย

สำนักพิมพ์แอร์โรว์

สารบัญ

พ่อมดพิศวงแห่งออซ

1.	พายุไซโคลน.....	13
2.	พบชาวมันช์กินส์.....	19
3.	โดโรธีช่วยชีวิตหุ่นไล่กา.....	29
4.	ถนนผ่านป่า.....	39
5.	ช่วยเหลือชายตัดไม้ดีบุก.....	46
6.	สิงโตขี้ลาด.....	55
7.	การเดินทางไปหาออซผู้ยิ่งใหญ่.....	62
8.	ทุ่งดอกป๊อปปี้อันตราย.....	70
9.	ราชินีหุณนา.....	80
10.	องครักษ์พิทักษ์ประตู.....	88
11.	เมืองมหัศจรรย์แห่งออซ.....	99
12.	ตามหาแม่มดผู้ชั่วร้าย.....	114
13.	ช่วยชีวิต.....	131
14.	ฝูงลิงมีปีก.....	137

15.	ค้นพบอชผู้ร้ายกาจ.....	146
16.	ศิลปะเวทมนตร์ของคนลวงโลกผู้ยิ่งใหญ่.....	158
17.	ปล่อยบอลลู่นอย่างไร.....	164
18.	มุ่งหน้าสู่ทิศใต้.....	169
19.	โดนต้นไม้ยักษ์โจมตี.....	175
20.	ดินแดนตึกตากระเบื่องเคลือบ.....	181
21.	สิงโตกลายเป็นเจ้าป่า.....	189
22.	ดินแดนแห่งควอดลิงส์.....	193
23.	กลินดา แม่แมดแห่งความดี ให้สิ่งที่โดโรธีปรารถนา.....	199
24.	ถึงบ้านอีกครั้ง.....	205

หนังสือเล่มนี้
ขออุทิศให้แก่ภรรยา
ผู้เป็นทั้งเพื่อนและสหายที่ดี
แอล.เอฟ.ซี.

บันทึกผู้เขียน

คติชาวบ้าน ตำนานนิทานปรัมปราและเทพนิยายได้ติดตามผู้คนแต่เยาว์วัยผ่านกาลเวลาล่วงมา เพราะคนหนุ่มสาวปกติทั่วไปเหล่านั้นต่างหลงรักเรื่องราวมหัศจรรย์ ยอดเยี่ยมและเกินจริง เรื่องราวนางฟ้ามีปีกของกริมม์ และแอนเดอร์สันได้นำความสุขมาให้หัวใจของเด็กน้อยมากกว่าสิ่งประดิษฐ์อื่นใดของมนุษย์

แต่ในตอนนี้เทพนิยายเก่าแก่ที่รับใช้มาหลายชั่วอายุคนนั้นอาจถูกจัดให้เป็น “หนังสือประวัติศาสตร์” ในห้องสมุดสำหรับเด็กแล้ว ถึงเวลาสำหรับหนังสือชุดใหม่ที่เป็น “เรื่องราวมหัศจรรย์” สมัยใหม่ ซึ่งไม่มีการเล่าถึงตัวละครแม่แบบดั้งเดิมเช่น ภูติ คนแคระ และนางฟ้า รวมทั้งเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวและชนพองสยองเกล้าซึ่งผู้เขียนต้องการชี้ให้เห็นเรื่องสอนใจอันน่าหวาดกลัวของแต่ละเรื่องอีกต่อไป การศึกษาสมัยใหม่นั้นรวมถึงศีลธรรมจรรยาด้วย ดังนั้นเด็กยุคใหม่จึงต้องการเพียงความบันเทิงจากเรื่องราวมหัศจรรย์เท่านั้นและยินดีละทิ้งเหตุการณ์ที่ไม่ตรงใจเหล่านั้นทั้งหมด

เมื่อมีความคิดเช่นนี้ในใจ เรื่องราวของพอมดพิศวงแห่งออกซิงส์ได้ถูกแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงของเด็กๆ ในยุคปัจจุบันนี้ เรื่องนี้ประสงค์จะเป็นเทพนิยายสมัยใหม่ซึ่งยังคงรักษาไว้ซึ่งความมหัศจรรย์และความเบิกบานใจ ส่วนเรื่องบาดใจและฝันร้ายจะถูกละทิ้งไป

แอล. แฟรงก์ บอม

ชิคาโก เดือนเมษายน ค.ศ. 1900

The first part of the paper discusses the importance of understanding the cultural context of the research. It highlights the need for researchers to be aware of their own biases and the potential for cultural differences to influence the results of the study. The second part of the paper presents a review of the literature on the topic, focusing on the role of culture in the development of the research. The third part of the paper describes the methodology used in the study, including the selection of participants and the data collection process. The fourth part of the paper presents the results of the study, showing the relationship between culture and the research findings. The fifth part of the paper discusses the implications of the findings for future research and practice.

1 พายุลูกโลก

อาศัยอยู่กับลุงเฮนรี่ซึ่งเป็นชาวไร่และป้าเอ็มภรรยาของเขาที่กลางทุ่งหญ้า
ในมลรัฐแคนซัส บ้านของพวกเขาเป็นบ้านหลังเล็ก ต้องชนไม้มาสร้างกัน
หลายไมล์ บ้านมีผนังสี่ด้าน มีพื้นและหลังคาประกอบกันเป็นหนึ่งห้อง ใน
ห้องมีเตาหุงต้มที่ขึ้นสนิมเขรอะ มีตู้เก็บจานชาม โต๊ะหนึ่งตัว เก้าอี้สามหรือ
สี่ตัว และเตียงสองหลัง เตียงของลุงเฮนรี่และป้าเอ็มเป็นเตียงหลังใหญ่ตั้ง
อยู่ตรงมุมห้อง เตียงหลังเล็กที่ตั้งอยู่อีกมุมหนึ่งของห้องนั้นเป็นของโดโรธี

บ้านหลังนี้ไม่มีห้องใต้หลังคาหรือห้องใต้ดิน มีเพียงหลุมขนาดเล็กขุดบนพื้นดินที่เรียกว่า โพรงไซโคลน ทุกคนในครอบครัวสามารถเข้าไปหลบได้ หากมีพายุหมุนรุนแรง ซึ่งเป็นความแรงในระดับที่สามารถบดขยี้ทุกอาคารที่อยู่ตามข้างทางได้ โพรงไซโคลนนี้ถูกควบคุมโดยประตูกลที่อยู่กลางพื้นห้อง มีบันไดทอดยาวลงไปโพรงเล็กและมีดด้านล่าง

เมื่อโดโรธียืนตรงประตูบ้านและมองออกไปรอบๆ เธอมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากทุ่งหญ้าสีเทาผืนใหญ่ในทุกทิศทางบนที่ราบกว้างทอดไกลจรดขอบฟ้า ไม่มีต้นไม้หรือบ้านเรือนตั้งอยู่คันสายตา ความร้อนจากดวงอาทิตย์อบผืนดินที่ถูกไถกลบจนกลายเป็นก้อนดินสีเทาแตกกระแหง แม้กระทั่งหญ้าก็ไม่ได้เป็นสีเขียว ด้วยเพราะถูกดวงอาทิตย์เผาไปจนกลายเป็นสีเทาไปทั่วทุ่งเช่นเดียวกัน ครั้งหนึ่งบ้านหลังนี้เคยทาสีไว้ แต่สีกลับปูดโปงออกมาด้วยความร้อนของแสงอาทิตย์ อีกทั้งยังถูกน้ำฝนชะจนหลุดลอกออกไป ตอนนี้บ้านจึงมีสีหม่นเทาเหมือนสิ่งอื่นๆ

เมื่อตอนที่ป้าเอ็มม่ายามาอาศัยอยู่ที่นี่ ป้ายังคงเป็นภรรยาสาวผู้น่ารัก แต่ดวงอาทิตย์และสายลมได้เปลี่ยนแปลงเธอโดยการพรากเอาประกายระยิบระยับไปจากดวงตาของเธอ หลงเหลือไว้เพียงดวงตาหม่นหมองสีเทา พรากสีแดงระเรื่อไปจากแก้มและริมฝีปาก เหลือไว้เพียงสีเทา ป้ากลายเป็นคนผอมแห้งและไม่มียิ้มอีกเลยในตอนนี้ เมื่อโดโรธีซึ่งเป็นเด็กกำพร้ามาอยู่กับป้าในตอนแรกนั้น ป้าจะตกใจทุกครั้งที่ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กน้อย ป้าจะร้องอุทานพลางไข่มือกุมหน้าอกของตัวเองไว้ทุกครั้ง และเมื่อได้ยินเสียงว่าเร็งเบิกบานของโดโรธี ป้าจะมองเด็กหญิงตัวน้อยด้วยความสงสัยว่าเธอหาเรื่องอะไรมาหัวเราะได้

ลุงเฮนรีไม่เคยหัวเราะ เขาทำงานหนักตั้งแต่เช้าจรดเย็น เขาไม่เคยรู้ว่าการสุขคืออะไร ตัวเขาก็เป็นสีเทาเช่นกัน ตั้งแต่เขารายวโปจนถึงรองเท้าบูตคู่หยาบ เขาดูท่าทางเข้มงวด เคร่งขรึม และไม่ค่อยพูดจา

สิ่งที่ทำให้โดโรธีหัวเราะออกมาได้คือ โตโต้ มันช่วยให้เธอไม่

ต้องเติบโตขึ้นอย่างหม่นหมองเช่นเดียวกับทุกสิ่งที่แวดล้อมตัวเธอ โตโตไม่ได้มีสีเทาหม่นหม่น แต่มันเป็นสุนัขตัวเล็กสีดำ มีขนยาวนุ่มลื่นราวกับผ้าไหม มีดวงตาเล็กๆ สีดำส่องประกายร่าเริงอยู่ตรงเหนือจมูกเล็กกระจิดจริด น่าขบขันของมัน เจ้าโตโตเล่นชนทั้งวัน โตโรธัมก็จะเล่นกับมันและรักมันสุดหัวใจ

แต่ทว่าวันนี้ทั้งคู่ไม่ได้เล่นชน ลุงเฮนรี่นั่งอยู่ที่บันไดหน้าประตู มองท้องฟ้าที่เป็นสีเทาเข้มมากกว่าปกติอย่างกังวลใจ โตโรธัมอ้อมโตโตอยู่ด้านในประตูพรางมองท้องฟ้าเช่นกัน ป้าเอมกำลังล้างจานชามอยู่

พวกเขาได้ยินเสียงลมพัดโกลๆ มาจากทางทิศเหนือ ลุงเฮนรี่และโตโรธัมมองเห็นใบหญ้าถูกพัดลู่ตามลมเป็นคลื่นๆ ก่อนที่พายุจะมา มีเสียงหวีดแหลมดังแหวกอากาศมาจากทางทิศใต้ และเมื่อพวกเขาหันไปมองทางนั้น ก็เห็นเศษหญ้าปลิวกระจายกระจายมาตามทาง

ทันใดนั้นลุงเฮนรี่ลุกยืนขึ้น

“พายุไซโคลนกำลังพัดมา

เอม” ลุงร้องบอกภรรยา “ฉันจะไปดูที่คอกสัตว์ก่อน” แล้วลุงก็วิ่งไปทางคอกสัตว์ที่วิวและมาอยู่

ป้าเอมหยุดทำงานและเดินมาที่ประตู มองดูปรางค์เดียวก็รู้ว่ากำลังจะมีอันตราย

“เร็วเข้าโดโรธี” ป้าร้องตะโกน “วิ่งไปห้องใต้ดิน”

โตโต้กระโดดลงจากอ้อมแขนของโดโรธีและวิ่งไปหลบใต้เตียง เด็กหญิงพยายามจับมันออกมา ป้าเอ็มกระซอกประตูกกลางพื้นเปิดออก อย่างตื่นกลัวและปีนบันไดลงไป ในโพรงเล็กมืดด้านล่าง โดโรธีจับโตโต้ได้ ในที่สุดและกำลังตามป้าเอ็มลงไป เมื่อเธอเดินไปถึงใต้เครื่องห้อย มีเสียงลม ดังหวัดหวิว และบ้านก็สั่นอย่างรุนแรงจนเธอเสียการทรงตัวล้มนั่งลงบนพื้น เกิดเหตุประหลาดขึ้น

บ้านหมุนวนไปมาสองสามรอบแล้วก็ลอยขึ้นบนอากาศ โดโรธีรู้สึก เหมือนกำลังขึ้นบอลลูน ลมเหนือปะทะกับลมใต้ตรงบริเวณที่บ้านตั้งอยู่ ทำให้เป็นศูนย์กลางของพายุไซโคลนพอดี้ ปกติแล้วอากาศกลางพายุไซโคลนจะนิ่ง แต่ความกดอากาศอย่างหนักของลมทุกด้านทำให้บ้านลอยสูงขึ้นและสูงขึ้นอีกจนบ้านอยู่บนยอดของพายุไซโคลน บ้านถูกลมหอบลอยไปไกลหลายไมล์อย่างง่ายดายราวกับขนนก

ทุกอย่างมืดมากและมีเสียงลมดังหวัดหวิวอยู่รอบตัวเธอ แต่โดโรธี กลับรู้สึกว่าเขาอยู่อย่างสบายๆ หลังจากหมุนอยู่สองสามรอบ บ้านก็เอียงอย่างแรง โดโรธีรู้สึกเหมือนถูกไกวรากับทารกในเปล

โตโต้ไม่ชอบเลย มันวิ่งไปมาในห้องและเห่าเสียงดัง แต่โดโรธีนั่งเงียบๆ อยู่บนพื้น รอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น

โตโต้วิ่งไปใกล้ประตูที่เปิดโล่งอยู่และพลัดตกลงไป เป็นครั้งแรกที่โดโรธีคิดว่าเธอจะสูญเสียมันไปแล้ว แต่ทันใดนั้นเธอก็มองเห็นหูของมัน ปลิวโผล่ขึ้นมา เพราะความดันอากาศดันตัวมันลอยไว้มันให้ตก เธอคลานไปที่หลุมนั้น จับหูของโตโต้ไว้และดึงมันกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง แล้วก็ปิดประตูลงนั้น จะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุอะไรอีก

หลายชั่วโมงผ่านไป โดโรธีเริ่มหายกลัว แต่เธอก็กลับรู้สึกเหงา ลมพัดหวัดหวิวเสียงดังอยู่รอบตัวจนแทบทำให้เธอหูหนวก ตอนแรกเธอกังวลว่าตัวเธอจะถูกกระแทกแหลกเป็นชิ้นๆ ถ้าบ้านตกลงบนพื้นดินอีกครั้ง

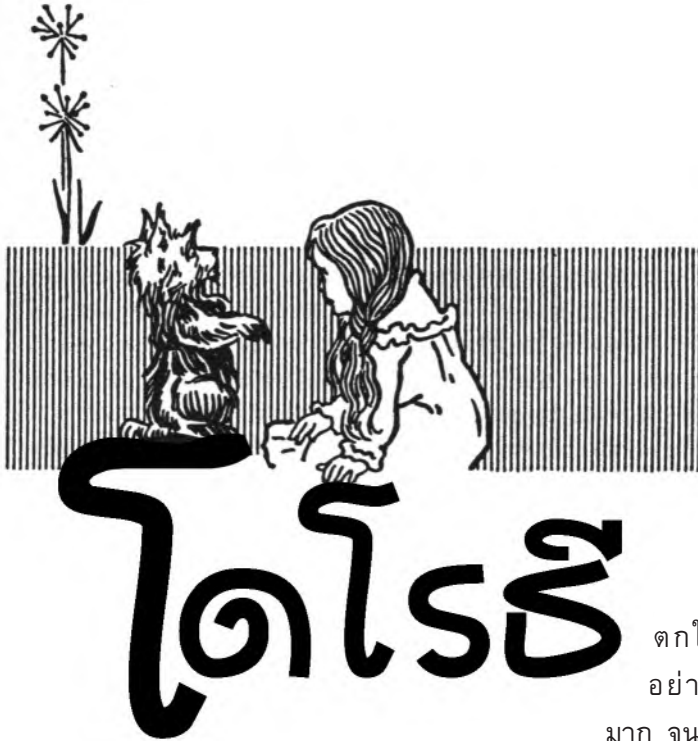

แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายชั่วโมงก็ไม่มีอะไรเลวร้ายเกิดขึ้น เธอจึงเลิกกังวล และตัดสินใจรอเจียบๆ เพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต ในที่สุดเธอก็คลานบนพื้นที่ยังสั่นไปที่เตียงของเธอและนอนลงบนเตียง โตได้ตามเธอไปและนอนลงข้างเธอ

โดโรธีหลับตาและผล็อยหลับไปทั้งๆ ที่บ้านยังสั่นไหวท่ามกลางเสียงลมหวีดหวิว

2 พบกับมันช์กินส์

ตกใจตื่นขึ้น
อย่างรุนแรง

มาก จนเธอคิดว่า

คงได้รับบาดเจ็บไปแล้วถ้าไม่ได้นอนอยู่บนเตียง
นุ่มๆ เธอหยุดพักหายใจและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น โตโตใช้จมูกเย็นๆ ของ
มันที่ใบหน้าของเธอพลางร้องครางอย่างน่าสงสาร โดโรธีลูกนั่งและสังเกต
ว่าบ้านหยุดหมุนแล้ว อีกทั้งยังไม่มีด้าย มีแสงแดดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง
สว่างไปทั่วห้องเล็ก เธอกระโดดลงจากเตียงแล้ววิ่งไปเปิดประตูพร้อมกับ
โตโตที่วิ่งตามมา

เด็กหญิงตัวน้อยร้องขึ้นอย่างประหลาดใจ พลังกวาดสายตามองไปรอบๆ ดวงตาของเธอยิ่งเบิกโตขึ้น โตขึ้น เมื่อเห็นภาพมหัศจรรย์เบื้องหน้า

พายุไซโคลนหอบบ้านลงอย่างแผ่วเบา ซึ่งสำหรับพายุไซโคลนแล้วถือว่านุ่มนวลมาก บ้านลงมาอยู่บนแผ่นดินที่สวยงามอย่างอัศจรรย์ มีทุ่งหญ้าเขียวขจีรายรอบ มีต้นไม้ที่มีลำต้นเหี้ยมตรงออกผลสุกหวานฉ่ำเต็มต้น พุ่มดอกไม้สีสวยขึ้นอยู่ทั่ว นกน้อยหายากส่งเสียงร้องหวานและโอบบินอยู่ตามแมกไม้ มีลำธารเล็กๆ ไหลผ่านริมฝั่งที่เขียวขจีทั้งสองด้านเป็นทางยาว สายน้ำไหลส่องประกายแวววาว เสียงลำธารช่างน่ารื่นรมย์นักสำหรับเด็กหญิงตัวน้อยที่อยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าแห่งแล้งสีเทาหม่นมาเป็นเวลานาน

ขณะที่เธอเฝ้ามองภาพสวยแปลกตาอย่างตื่นตะลึง เธอสังเกตเห็นกลุ่มบุคคลแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เคยเห็นกำลังมุ่งตรงมาหาเธอ พวกเขาไม่ได้สูงใหญ่เช่นผู้ใหญ่ทั่วไปที่เคยเห็น แต่ก็ไม่ได้ตัวเล็ก อันที่จริงแล้วพวกเขาสูงพอๆ กับโคโรธีที่ถือว่าเป็นเด็กที่โตพอสมควรสำหรับวัยนี้ แต่พวกเขากลับดูแก่กว่าเธอหลายปี

กลุ่มนี้มีผู้ชายสามคนและมีผู้หญิงหนึ่งคน ทุกคนแต่งตัวประหลาดมาก พวกเขาสวมหมวกกลมปลายแหลม มีกระดิ่งเล็กๆ ติดรอบปีกหมวกส่งเสียงดังกรังกริ่งเวลาขยับไปมา หมวกของผู้ชายเป็นสีฟ้า แต่หมวกของผู้หญิงร่างเล็กเป็นสีขาว เธอสวมเสื้อคลุมสีขาวมีชายจีบห้อยจากไหล่ บนเสื้อประดับดวงดาววิบวิบดวงเล็กๆ ส่องประกายระยิบระยับราวกับเพชร ยามต้องแสงอาทิตย์ ฝ่ายผู้ชายแต่งกายสีฟ้าแบบเดียวกับหมวก สวมรองเท้าบูตที่ขัดอย่างดีมีขลิบสีฟ้าด้านบนแข็ง โคโรธีคิดว่าพวกผู้ชายน่าจะอายุเท่ากับลุงเฮนรี่ เพราะสองคนในนั้นไว้เคราด้วย และหญิงร่างเล็กนั้นต้องมีอายุแก่กว่ามากอย่างไม่ต้องสงสัย ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ผมของเธอสีขาวเกือบสนิท และเธอก็เดินกะเผลกๆ เผลกด้วย

เมื่อบุคคลเหล่านั้นเดินเข้ามาใกล้บ้านที่โดโรธียืนอยู่ตรงประตู พวกเขา ก็หยุดและกระซิบกระซาบกันราวกับไม่กล้าเดินเข้ามา มีเพียงหญิงชรา ร่าเง็กคนนั้นที่เดินเข้ามาหาโดโรธี เธอโค้งคำนับและกล่าวด้วยเสียงหวาน ว่า

“ยินดีต้อนรับท่านผู้วิเศษผู้ทรงเกียรติสูงสุดสู่ดินแดนแห่งมันซ์กินส์ พวกข้าขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่งที่กำลังแม่มดตะวันตกออกผู้ชั่วร้าย และ ปลดปล่อยพวกข้าจากพันธนาการ”

โดโรธีฟังนางพูดอย่างประหลาดใจ หญิงร่าเง็กหมายความว่า อย่างไรที่เรียกตัวเธอว่า ผู้วิเศษ และบอกว่าเธอกำลังแม่มดตะวันตกออก ผู้ชั่วร้าย โดโรธีเป็นเพียงเด็กหญิงไร้เดียงสาที่ไม่มีพิษมีภัย ผู้ถูกพายุไซโคลนหอบมา หลายไมล์จากบ้านของเธอ และเธอไม่เคยฆ่าอะไรเลยในชีวิตนี้

แต่หญิงร่าเง็กนั้นกำลังขอให้เธอเอ่ยตอบ ดังนั้นโดโรธีจึงพูดว่า “คุณช่างใจดีมาก แต่คงมีเรื่องเข้าใจผิดบางอย่าง หนูไม่เคยฆ่าใครเลยคะ”

“อย่างนั้น บ้านของเจ้าอย่างไรที่ฆ่า” หญิงชราร่าเง็กตอบพลาง หัวเราะ “เหมือนกันนั่นแหละ เห็นหรือไม่” เธอพูดต่อและชี้ไปที่มุมบ้าน “สองเท้าของนางอยู่ตรงนั้นไง โผล่ออกมาจากใต้ก้อนไม้”

โดโรธีมองตามและร้องออกมาด้วยความหวาดกลัว ตรงคันไม้ได้ บ้านมีสองเท้าซึ่งสวมรองเท้าสีเงินปลายแหลมโผล่ออกมาจริงๆ

“ตายแล้ว ตายแล้ว” โดโรธีร้องขึ้น พลางกุมมือสองข้างไว้ด้วยความตกใจ “บ้านคงตกลงมาทับเธอ เราจะทำอย่างไรดี”

“ไม่ต้องทำอะไร” หญิงร่าเง็กเอ่ยขึ้นอย่างสงบ

“แต่เธอคนนั้นเป็นใครคะ” โดโรธีถาม

“นางเป็นแม่มดตะวันตกออกผู้ชั่วร้าย อย่างที่ข้าได้บอกท่าน” หญิง ร่าเง็กตอบ “นางได้พันธนาการชาวมันซ์กินส์ไว้เป็นเวลานานหลายปี ให้ เป็นทาสของนางทั้งวันทั้งคืน ตอนนี้พวกเราได้รับการปลดปล่อยเป็น อิสระแล้ว และขอขอบคุณท่านเหลือเกินที่ช่วยเหลือ”

“พวกมันซึกินสึคือใครคะ” โดโรธีถาม

“พวกเขาคือประชาชนที่อาศัยอยู่ในดินแดนตะวันออกที่แม่มดผู้ชั่วร้ายปกครองอยู่”

“คุณเป็นพวกมันซึกินสึด้วยหรือเปล่าคะ” โดโรธีถาม

“ไม่ใช่ แต่ข้าเป็นเพื่อนของพวกเขา แม้ว่าข้าจะอยู่ที่ดินแดนทางเหนือ แต่เมื่อพวกเขาเห็นแม่มดตะวันออกเสียชีวิต พวกเขาก็ส่งสาส์นมายังข้า แล้วข้าก็มา ข้าคือแม่มดแห่งทิศเหนือ”

“จริงหรือคะ” โดโรธีร้องขึ้น “คุณเป็นแม่มดจริงๆ หรือคะ”

“ใช่แล้ว” หญิงร่างเล็กตอบ “แต่ข้าเป็นแม่มดที่ดี และผู้คนต่างรักข้า ข้าไม่มีพลังอำนาจมากเท่าแม่มดชั่วร้ายที่ปกครองดินแดนนี้ มิฉะนั้นข้าคงปลดปล่อยพวกเขาด้วยตัวข้าเอง”

“แต่หนูนึกว่าแม่มดชั่วร้ายทุกคนเสียอีก” เด็กหญิงซึ่งรู้สึกค่อนข้างกลัวเมื่อต้องเผชิญหน้ากับแม่มดตัวจริงกล่าวขึ้น

“โอ้ ไม่ใช่จะ เข้าใจผิดแล้ว มีแม่มดอยู่สี่ตนในดินแดนแห่งออซนี่ แม่มดสองตนซึ่งอาศัยอยู่ทางทิศเหนือและทิศใต้เป็นแม่มดที่ดี ข้ารู้ว่านี้คือเรื่องจริง เพราะข้าคือหนึ่งในแม่มดทั้งสองนั้น ไม่มีทางเข้าใจผิดเป็นแน่ แต่แม่มดที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกนั้นเป็นแม่มดผู้ชั่วร้าย ในเมื่อในตอนนี้อาเจ้าได้กำจัดแม่มดตะวันออกเรียบร้อยแล้ว จึงเหลือแม่มดผู้ชั่วร้ายเพียงตนเดียวในดินแดนแห่งออซนี่ ซึ่งก็คือแม่มดที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันตก”

“แต่” โดโรธีเอ่ยขึ้น หลังจากคิดอยู่ชั่วครู่ “ป้าเอ็มเคยบอกหนูว่าแม่มดตายไปหมดตั้งหลายปีแล้ว”

“ป้าเอ็มคือใคร” หญิงขราร่างเล็กถาม

“เธอเป็นคุณป้าของหนูที่อาศัยอยู่ในมลรัฐแคนซัสที่หนูจากมาค่ะ”

ดูเหมือนแม่มดแห่งทิศเหนือครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ เธอก็มึนศีรษะพลางหลุบตาลงมองพื้น แล้วเธอก็ขอนสายตามองขึ้นและพูดว่า “ข้าไม่รู้ว่า

แคนซ์สออยู่ที่ใด ไม่เคยได้ยิน
ชื่อดินแดนนี้มาก่อน แต่บอก
เข้ามา ดินแดนนี้เป็นดินแดน
ที่เจริญแล้วหรือไม่”

“ใช่ค่ะ แน่นอน”

โดโรธีตอบ

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็น
แบบนี้ ข้าเชื่อว่าดินแดนที่
เจริญแล้วไม่มีแม่มด พ่อมด
ผู้วิเศษ หรือนักมายากลหลง

เหลืออยู่อีกแล้ว แต่เจ้าจะเห็นว่าดินแดนแห่งออซนั้นยังไม่เจริญ เพราะถูก
ตัดออกจากโลกภายนอก ด้วยเหตุนี้จึงยังมีแม่มดและพ่อมดอยู่”

“ใครคือพ่อมดคะ” โดโรธีถาม

“ออซ คือพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่” แม่มดตอบพลางลดเสียงลงกระซิบแผ่ว
เบา “เขาเป็นพ่อมดที่มีพลังอำนาจมากกว่าพวกข้าทั้งหมดรวมกัน เขาอาศัย
อยู่ที่เมืองมรกต”

โดโรธีกำลังจะถามเพิ่มเติม แต่พวกมันชักกินส์ที่ยืนอยู่อย่างสงบส่ง
เสียงอะอะดังขึ้น พลางชี้ไปที่มุมบ้าน ตรงที่แม่มดชั่วร้ายเคยนอนอยู่

“เกิดอะไรขึ้น” หญิงชราร่างเล็กถามพลางหันไปมองและหัวเราะขึ้น
เท้าของแม่มดที่ตายหายไปหมดแล้ว เหลือแต่เพียงรองเท้าสีเงิน

“นางแก่มากแล้ว” แม่มดแห่งทิศเหนืออธิบาย “นางสลายไป
ท่ามกลางแสงอาทิตย์ นั่นคือจุดจบของนาง และรองเท้านี้เป็นของเจ้า เจ้า
ควรใส่เสีย” นางเอื้อมไปหยิบรองเท้าชิ้นมาสะบัดฝุ่นออกและยื่นให้โดโรธี

“แม่มดตะวันตกภูมิใจรองเท้าสีเงินคู่นี้มาก” หนึ่งในกลุ่มมันชักกินส์
พูดขึ้น “มีเวทมนตร์บางอย่างอยู่ในรองเท้าด้วย แต่พวกข้ารู้แค่นี้”

โดโรธีถือรองเท้าเดินเข้าไปในบ้านและวางลงบนโต๊ะ เธอเดินออกมาจากบ้านและพูดกับพวกมันส์กินส์ว่า

“หนูอยากกลับไปหาคุณน้ากับคุณลุงของหนู พวกท่านต้องเป็นห่วงหนูมากแน่ๆ พวกคุณหาทางพาหนูกลับไปได้หรือไม่คะ”

พวกมันส์กินส์และแม่มดหันมามองหน้ากัน แล้วหันไปมองโดโรธี พลังสีน้ำตาล

“ทางทิศตะวันออก ไม่ไกลจากที่นี่” คนหนึ่งพูดขึ้น “มีทะเลทรายผืนใหญ่ที่ไม่เคยมีใครข้ามแล้วรอดชีวิตไปได้”

“ทางทิศใต้ก็เช่นกัน” อีกคนหนึ่งพูดขึ้น “ข้าเคยไปเห็นด้วยตามาแล้ว

ทางทิศใต้เป็นดินแดนแห่งควอด-
ดลิงส์”

“มีคนบอกข้าเช่นกัน” คน
ที่สามพูดขึ้น “ทางทิศตะวันตกก็
เช่นกัน และดินแดนที่พวกวินก็ส์
อาศัยอยู่ถูกปกครองโดยแม่มด
ตะวันตกผู้ชั่วร้าย นางจะทำให้เจ้า
กลายเป็นทาส หากเดินทางไปที่
นั้น”

“ทิศเหนือเป็นบ้านของ
ข้า” หญิงชราพูดขึ้น “และที่สุด
ดินแดนก็มีทะเลทรายผืนใหญ่ที่
ล้อมรอบดินแดนออกซแห่งนี้ ข้าเกรงว่าเจ้า แม่หนูน้อย ต้องอยู่กับพวกข้า
ที่ดินแดนแห่งนี้เสียแล้ว”

โดโรธีเริ่มสะอึกสะอื้น เพราะเธอรู้สึกโดดเดี่ยวท่ามกลางคน
แปลกหน้า น้ำตาของเธอทำให้พวกมันซ์กินส์ที่มีจิตใจดีเศร้าใจ พวกเขา
รีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาและเริ่มร้องไห้ด้วยเช่นกัน หญิงชราร่างเล็ก
ถอดหมวกของเธอออกและวางยอดปลายแหลมไว้ที่จมูกของเธอ พลังนับ
“หนึ่ง สอง สาม” ด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ทันใดนั้นหมวกก็กลายเป็น
กระดานชนวนและมีตัวอักษรเขียนด้วยชอล์กสีขาวว่า

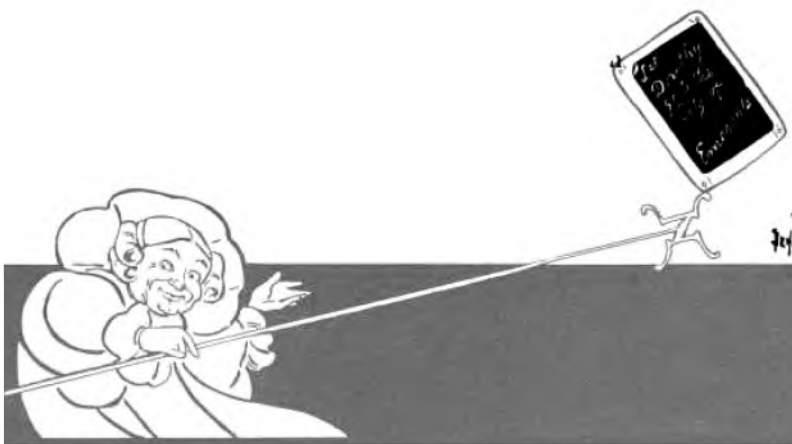
“ให้โดโรธีไปเมืองมรกต”

หญิงชราหยิบกระดานชนวนจากจมูกของเธอ อ่านข้อความบนนั้น
และถามว่า “เจ้าชื่อโดโรธีใช่ไหม แม่หนูน้อย”

“ใช่ค่ะ” เด็กหญิงตอบ เงยหน้ามองขึ้นพลางเช็ดน้ำตา

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าต้องเดินทางไปยังเมืองมรกต บางทีออกซอาจช่วย
เจ้าได้”

“เมื่อนั้นอยู่ที่ไหนคะ” โตโรธิตาม

“อยู่ตรงกลางดินแดนแห่งออซและถูกปกครองโดยพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ที่ชั่วบอกร”

“เขาเป็นคนดีหรือไม่คะ” เด็กหญิงถามอย่างใคร่รู้

“เขาเป็นพ่อมดที่ดี แต่เขาเป็นคนดีหรือไม่ฉันเข้าไม่สามารถตอบได้ เพราะข้าไม่เคยพบเขา”

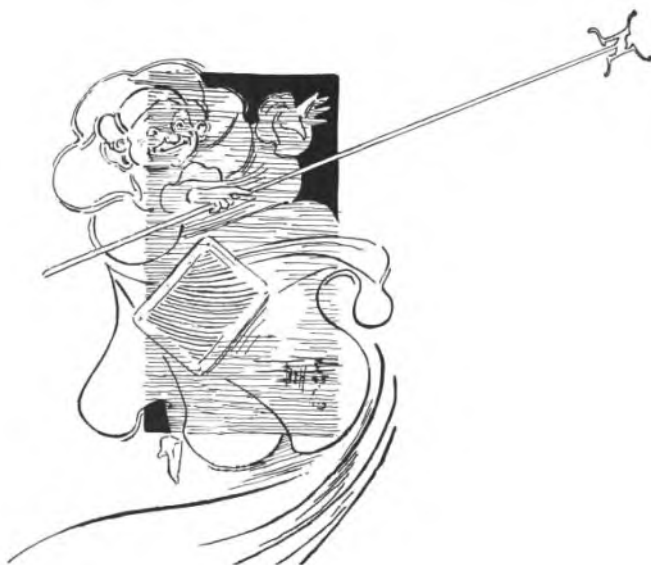
“หนูจะไป那儿ได้อย่างไรคะ” โตโรธิตาม

“ต้องเดินไป เป็นการเดินทางที่ยาวนาน ผ่านดินแดนที่บางครั้งก็น่ารีหรรมย์ บางครั้งก็มีมืดมนและน่ากลัว แต่อย่างไรก็ตาม ข้าจะใช้เวทมนต์ของข้าช่วยป้องกันเจ้าจากอันตราย”

“คุณไม่ไปกับหนูหรือคะ” เด็กหญิงร้องขอ พลังมองหญิงชราว่างเล็กรวกับเป็นเพื่อนของเธอเอง

“ไม่ ข้าไปไม่ได้” เธอตอบ “แต่ข้าจะมอบจุมพิตของข้าให้แก่เจ้า ไม่มีใครกล้าทำร้ายผู้ที่ได้รับจุมพิตจากแม่มดแห่งทิศเหนือ”

นางเดินเข้ามาใกล้โตโรธีและมอบจุมพิตลงบนหน้าผากของเธออย่างนุ่มนวล ตรงบริเวณที่ริมฝีปากของนางสัมผัสมีรอยกลมส่องประกาย

หลงเหลืออยู่ ซึ่งโดโรธีได้รับรู้ในภายหลังไม่นาน

“ทางไปเมืองมรกตนั้นปูด้วยอิฐสีเหลือง” แม่มดเอ่ยขึ้น “ดังนั้นเจ้าจะไม่หลงทาง เมื่อไปพบออสแล้ว ไม่ต้องกลัวเขา เล่าเรื่องของเจ้าให้เขาฟัง และขอให้เขาช่วยเหลือ ลาก่อน แม่หนูน้อย”

มันช์กินส์ทั้งสามคนโค้งคำนับเธอ อวยพรให้เธอเดินทางโดยสวัสดิภาพ แล้วก็เดินหายไปท่ามกลางแมกไม้ แม่มดพยักหน้าให้โดโรธีอย่างเป็นมิตร หมุนตัวด้วยสันเท้าซ้ายสามรอบ แล้วก็หายตัวไป โตโต้ประหลาดใจมาก มันเห่าเสียงดังตอนที่แม่มดหายตัวไปแล้ว เพราะตอนที่แม่มดอยู่มันกลัวมากจนไม่กล้าส่งเสียงออกมา

แต่โดโรธีนั้นรู้แล้วว่านางเป็นแม่มด และคาดว่านางจะหายตัวไปเช่นนี้อยู่แล้ว จึงไม่ประหลาดใจเลยสักนิด

3

โดโรธีช่วยชีวิตหุ่นไล่กา

เห ลี อ
โด โร ธี

เพียงลำพัง

เธอเริ่มรู้สึกหิวจึงเดินไปที่ตู้เก็บจาน ตัด

ขนมปังมาชิ้นหนึ่งแล้วทานลงไป เธอแบ่งขนมปังให้โตโต้ จากนั้นก็หัวถึงน้ำออกไปตักน้ำใสสะอาดที่ลำธาร โตโต้วิ่งไปตามต้นไม้มันเริ่มเห่าพวกนกน้อยที่อยู่บนต้นไม้ โดโรธีเดินไปตามมัน เธอเห็นผลไม้สุกน่าอร่อยห้อยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นไม้ เธอจึงเก็บผลไม้ เลือกผลที่ต้องการไว้เป็นอาหารเช้า

จากนั้นเธอก็เดินกลับไปที่บ้าน ต้มน้ำใสเย็น พร้อมทั้งแบ่งน้ำให้โตโต้ด้วย แล้วเธอก็เตรียมตัวออกเดินทางไปเมืองมรกต

โตโรธีมีเสื้อผ้าอีกเพียงชุดเดียว ยังโชคดีที่ซักสะอาดแล้วและแขวนอยู่ตรงตะขอข้างเตียง เป็นชุดกระโปรงผ้าฝ้ายลายตารางหมากรุกสีขาวสลับลีฟ้า แม้ว่าสีฟ้าจะซีดไปบ้างจากการซักหลายครั้ง แต่ชุดนี้ก็ยังเป็นชุดกระโปรงที่น่ารักอยู่ เด็กหญิงค่อยๆ อาบน้ำและแต่งตัวด้วยชุดกระโปรงสะอาดตัวนี้ เธอสวมหมวกปีกกว้างสีชมพู หยิบตะกร้ามาใส่ขนมปังจากตู้เก็บจานจนเต็มแล้วปูผ้าสีขาวทับไว้ด้านบน จากนั้นเธอก็มองดูรองเท้าของตนและสังเกตเห็นว่ามันเก่าเหลือเกิน อีกทั้งยังขาดด้วย

“รองเท้าคู่นี้ใส่เดินทางไกลไม่ได้แน่โตโต้” เธอกล่าว โตโต้หงนขึ้นมองหน้าเธอด้วยดวงตาเล็กๆ สีดำของมันพร้อมทั้งแกว่งหางเพื่อแสดงว่ามันเข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไร

ขณะนั้นเอง โตโรธีมองเห็นรองเท้าสีเงินวางอยู่บนโต๊ะ มันเป็นรองเท้าของแม่มดตะวันตก

“ฉันจะใส่รองเท้าได้พอดีหรือไม่ละ” เธอพูดกับโตโต้ “น่าจะใส่เดินทางไกลได้ดีทีเดียว เพราะคงไม่ขาด”

เธอถอดรองเท้าหนึ่งคู่เก่าออกและลองสวมรองเท้าสีเงินคู่นั้น โตโรธีใส่มันได้พอดีบ๊อบบี้ราวกับตัดมาสำหรับเธอ

แล้วเธอก็หยิบตะกร้าขึ้นมา

“ไปกันเถอะโตโต้” เธอพูด “เราไปเมืองมรกตกัน ไปถามพ่อมดออส ผู้ยิ่งใหญ่ว่าจะกลับแคนซัสกันได้อย่างไร”

เธอปิดประตูบ้าน ลงกลอนแล้วเก็บกุญแจไว้อย่างดีในกระเป๋ากะโปรง และแล้วการเดินทางของเธอก็เริ่มขึ้น โดยมีโตโต้วิ่งเหาะๆ ตามไปอย่างเคร่งขรึม

มีถนนหลายสายอยู่ใกล้ๆ แต่ใช้เวลาไม่นาน โตโรธีก็พบถนนที่ปูด้วยอิฐสีเหลือง แล้วเธอก็เดินมุ่งหน้าไปเมืองมรกตอย่างกระฉับกระเฉง เสีย

รองเท้าสีเงินของเธอกระทบถนนแข็งสีเหลืองดังต็อกแต่ก็อย่างว่าจริง ดวงอาทิตย์ส่องแสงเจิดจ้า นกร้องเพลงไพเราะ และโดโรธีไม่รู้รู้สึกแย่อย่างที่คิด สำหรับเด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งที่อยู่ ก็ถูกลมหอบพัดไกลมาจากบ้านเกิดของตนและตกลงกลางดินแดนแปลกประหลาดแห่งหนึ่ง

ระหว่างเดินทางโดโรธีรู้สึกประหลาดใจมากที่ทิวทัศน์รอบตัวช่างสวยงาม มีวิวทิวทัศน์ฟ้าสดใสกันเป็นระเบียบอยู่สองข้างทาง ถัดไปเป็นทุ่งธัญพืชและพืชผักอุดมสมบูรณ์ เห็นได้ชัดเจนว่าพวกมันขึ้นกินสเป็นชาวไร่ที่เก่ง สามารถเพาะปลูกพืชผลได้ดีเยี่ยม สักพักหนึ่งเมื่อโดโรธีเดินผ่านบ้านสักหลังหนึ่งผู้คนก็จะออกมาดูเธอพร้อมทั้งโค้งคำนับเมื่อเธอเดินผ่านไป เนื่องจากทุกคนรู้ว่าเธอคือผู้กำจัดแม่มดตะวันออกและปลดปล่อยพวกเขาจากพันธนาการ บ้านเรือนของพวกมันขึ้นกินสดูแปลกประหลาด บ้านแต่ละหลังกลมและมีหลังคาเป็นโดมขนาดใหญ่ ทุกหลังทาสีฟ้า เพราะสีฟ้าเป็นที่นิยมในดินแดนตะวันออกนี้

ตอนเย็น เมื่อโดโรธีรู้สึกเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกลและเริ่มสงสัยว่าควรจะพักที่ไหนในคืนนี้ เธอก็มาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งใหญ่กว่าบ้านหลังอื่น บนสนามหญ้าสีเขียวหน้าบ้าน มีผู้คน

ทั้งหญิงชายกำลังเดินร่ากันอยู่ ซอ

5 คันท้าลังบรเลง

เพลงส่งเสียง

ดังเท่าที่จะ

ทำได้

ผู้คนต่างก็หัวเราะและร้องเพลงกัน มีผลไม้ที่น่าอร่อย ทั้งถั่ว ขนมพาย เค้ก และอาหารน่ากินมากมายตั้งอยู่บนโต๊ะขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ

ผู้คนต่างทักทายโดโรธีอย่างเป็นมิตร ทั้งยังเชื่อเชิญเธอให้ร่วมรับประทานอาหารค่ำและพักผ่อนคืนด้วยกัน นี่เป็นบ้านของมังก์กินส์ที่ร่ำรวยที่สุดในดินแดนนี้ และเพื่อนๆ ของเขาก็มารวมตัวกันเฉลิมฉลองอิสระจากพันธนาการของแม่มดตะวันตก

โดโรธีรับประทานอาหารค่ำอย่างเอร็ดอร่อย โบค เจ้าของบ้านชาวมังก์กินส์ผู้ร่ำรวยก็มาบริการโดโรธีด้วยตนเอง จากนั้นเธอก็นั่งลงบนเก้าอี้และมองดูผู้คนเดินรำกัน

เมื่อโบคเห็นรองเท้าสีเงินของเธอ เขาก็พูดว่า “เจ้าต้องเป็นผู้วิเศษที่ยิ่งใหญ่แน่ๆ”

“ทำไมล่ะคะ” เด็กหญิงถาม

“เพราะเจ้าใส่รองเท้าสีเงินและกำจัดแม่มดตะวันตก อีกทั้งยังสวมชุดสีขาวด้วย มีเพียงแม่มดและผู้วิเศษเท่านั้นที่สวมชุดสีขาว”

“ชุดของหนูสีฟ้าขาวลายตารางหมากรุก” โดโรธีพูด พลังพยายามลูบรอยยับให้เรียบ

“เป็นความกรุณาที่สวมชุดนี้” โบคเอ่ยขึ้น “สีฟ้าเป็นสีของมังก์กินส์สีขาวเป็นสีของแม่มด ดังนั้นพวกข้าเลยรู้ว่าเจ้าเป็นแม่มดที่เป็นมิตร”

โดโรธีไม่รู้จะพูดอะไรต่อ เพราะดูเหมือนทุกคนคิดว่าเธอคือแม่มด และเธอก็รู้เป็นอย่างดีว่าเธอเป็นเพียงเด็กหญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งที่ถูกพายุไซโคลนหอบมายังดินแดนประหลาดนี้ด้วยความบังเอิญเท่านั้น

เมื่อโดโรธีดูผู้คนเดินรำจนเบื่อแล้ว โบคก็พาเธอเข้าไปในบ้าน เขาให้เธอพักในห้องหนึ่งที่มีเตียงนอนน่ารัก มีผ้าปูเตียงที่ทำมาจากผ้าสีฟ้า และโดโรธีก็นอนหลับ

สนิทบนเตียงจนถึงรุ่งเช้า โดยมีโตโต้นอนขดอยู่บนพรมสีฟ้าข้างๆ เธอ

โตโรรีรับประทานอาหารเช้าอย่างเอร็ดอร่อยและมองดูลูกน้อยของพวกเขา มันซ์กินส์เล่นกับเจ้าโตโต้ พวกเขาเดินทางมันแล้วหัวเราะเอิ๊กอ๊าก ชอบใจจนพลอยทำให้โตโรรีรู้สึกขบขันไปด้วย โตโต้เป็นสิ่งประหลาดที่น่ารักสำหรับคนที่นี่ เพราะพวกเขาไม่เคยเห็นสุนัขมาก่อน

“เมืองมรกตอยู่อีกไกลหรือไม่คะ” เด็กหญิงถาม

“ข้าไม่รู้หรอก” โบคตอบอย่างเคร่งขรึม “ข้าไม่เคยไปมาก่อนสำหรับพวกข้าแล้ว อยู่ห่างๆ จากออกซน่าจะดีกว่า ยกเว้นว่ามีอะไรสักอย่าง แต่ทางไปเมืองมรกตนั้นไกลมากต้องใช้เวลาหลายวัน ดินแดนแถบนี้อุดมสมบูรณ์และสวยงาม แต่เจ้าต้องผ่านสถานที่ยากลำบากและอันตรายก่อนจะถึงจุดหมายปลายทาง”

เรื่องนี้ทำให้โตโรรีกังวลใจเล็กน้อย แต่เธอรู้ว่ายังมีเพียงออกซ ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่สามารถช่วยให้เธอกลับแคนซัสได้ ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจอย่างกล้าหาญที่จะไม่หันหลังกลับ

โตโรรีรำลือเพื่อนของเธอและเริ่มการเดินทางไปตามถนนสายอิฐสีแดงอีกครั้ง เมื่อเธอเดินไปได้หลายไมล์ เธอคิดว่าควรหยุดพักได้แล้ว จึงปีนขึ้นไปนั่งบนรั้วข้างทาง ถัดจากรั้วไปเป็นทุ่งข้าวโพด และไมไกลจากตรงนั้นเธอมองเห็นหุบโล่กาตัวหนึ่งอยู่บนเสาสูงคอยไล่พวกนกไม่ให้มาจิกเมล็ดข้าวโพด

โตโรรีนั่งเฝ้าค้างและจ้องไปที่หุบโล่กาอย่างครุ่นคิด หัวของมันเป็นกระสอบเล็กๆ ยัดฟางไว้เต็ม มีตา จมูก และปากกวาดเอาไว้เพื่อให้ดูเป็นใบหน้า มีหมวกปลายแหลมสีฟ้าใบเก่าซึ่งน่าจะเป็นของพวกมันซ์กินส์สวมไว้ ที่เหลือเป็นชุดเก่าขาดวันสีฟ้าซีดซึ่งถูกยัดฟางไว้จนเต็มเช่นกัน ขาของหุ่นสวมรองเท้าบูตเก่าขลิบปลายสีฟ้า เหมือนที่ชายทุกคนในดินแดนนี้สวมใส่ ที่ตัวหุ่นมีไม้เสียบไว้ด้านหลังเพื่อยกตัวไว้เหนือต้นข้าวโพด

ขณะที่โตโรรีนั่งจ้องใบหน้าที่วาดอย่างประหลาดของหุบโล่กา